

lige Indgreb i bestaaende private Kontraktforhold foretages under Iagttagelse af den af Grundloven for Ekspropriationer stillede Betingelse med Hensyn til fuld Vederlæggelse af den privates Ret. Dette Hensyn tager det foreliggende Lovforslag ikkø i tilstrækkelig Grad. I sine to første Paragrafer bestemmer Forslaget, at de paagældende Kornafgifter, der ifølge Flertallet af de derom oprettede Kontrakter skal præsteres efter *sidste* Aars Kapitelstakst, efter 1. Januar 1917 skal udredes efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1890—1913 med Udskydelse af de to laveste og de to højeste. Herved *forandres* Kontrakterne i væsentlig Grad, idet der indføres en *helt anden Afgift* end den fastsatte.

Heller ikke en *Afløsning* af Afgiften, beregnet efter nævnte modificerede Gennemsnitstakst, forekommer Mindretallet at yde Afgiftsyderen fuldt Vederlag, ligesom den Maade, hvorpaa Afløsningssummen skal berigtiges, er til Ugunst for denne.

I Perioden 1890—1913 og navnlig efter 1913 er Pengenes Værdi faldet og Kornets Værdi steget. Dette Forhold har Sælgerne af de paagældende Ejendomme sikkert ofte forudset og har derfor som Betingelse for at skille sig af med Ejendommen netop fastsat Prioritetsrenten til en Kornafgift i Stedet for et bestemt Pengebeløb. Dette har i hvert Fald selve Rigsdagen haft Øje for, naar den i Lov af 24. April 1860 angaaende Bortsalget af Fæstesteder, tilhørende en Række milde Stiftelser, Præstekald m. fl., bestemmer Arvefæsteafgiftens Maksimum til 4 Tdr. Byg pr. Td. Hartkorn, idet Professor F.

Nielsen ved Lovforslagets Behandling i Landstinget udtalte, at det maa anses for „en aldeles unægtelig Sag, at Pengesummerne synke i Værdi i Aarenes Løb, men at derimod Kornafgifterne, beregnede efter Capitelstaxten, stige i Værdi i Aarenes Løb“ (se Rigsdagstidenden, Forhandlinger paa Landstinget, 11. Session, Sp. 1190).

Man vil heller ikke med Rette kunne begrunde Kornafgifternes Afløsning med, at Afgiften er en tung Byrde at bære, idet Afgiften dog altid kun er en ringe Del af den Avl, der normalt avles paa de paagældende Arvefæstegaarde, og den hele Avl har — naar Kapitelstaksten er høj — i Regelen en endnu højere Markedsværdi og vil sikkert falde Afgiftsyderen fuldt saaledet at udrede som i de Aar, hvor Kapitelstaksterne ganske vist er lave, men hvor samtidig *hele* hans Avl har en ringere Værdi.

Ud fra disse Betragtninger vil Mindretallet ikke kunne anbefale Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse.

Ændringsforslag.

Af et *Flertal* (Udvalget undtagen Wenzel Neergaard):

Til § 3.

1) I 1ste Stykke, 4de Linie, ombyttes „eller“ med: „og“.

2) Til 1ste Stykke føjes følgende: „Ved Afløsningen bortfalder enhver Indskrænkning i Dispositionsretten, der kun har tilsigtet at sikre Afgiftens Erlæggelse“.

R. Andersen. Andreasen. Gjerding. H. P. Hansen (Sorø A. 3. V.)

P. E. Hansen, Hansen-Stavnsbjerg. Hauge. Hegelund-Lange.
Sekretær.

Jensen-Nybjerg. Mads Larsen, Marott, Wenzel Neergaard.
Ordtørser. Formand.

N. P. Nielsen. Nøhr. L. Pedersen.